

PROČ DÍKY BYLINĚ EXISTUJE SRPEK

Kdysi dávno, v jeden pochmurný dešťivý večer, vyprávěl dědeček svému vnukovi: „Milý Petře, jak již dobře víš, jsem velmi nemocný. Neexistuje jiného léku, než kouzelné bylinky, jenž má tvar okvětních plátků jako srpek měsíce. Bylina je uložena ve zlaté truhle. Ta se nachází tam, kde skály jako úkryt pro zvířecí tvory slouží. Ovšem pozor, v truhle jsou krom byliny i peníze. Jestliže vezmeš bylinu, zachráníš mi život, ale peníze se promění v prach. Pokud si necháš peníze, v prach se promění bylina. Ty budeš nadosmrti bohatý a šťastný, ale já do úsvitu zemřu. Vím, že jedině ty mě můžeš zachránit, protože máš dobré srdce. Jenže cesta není bezpečná. Ze skal padají kameny, hladoví a nenasytí vlci tě budou chtít sníst, jídlo ti ukradnou lupiči. Budeš mít žízeň, ale v potoku je jed. Dám ti tenhle kámen. Zdá se obyčejný, ale když ho zahřeješ ve své dlani, zavřeš oči a vyslovíš své přání, on Ti jej splní. Ovšem více jak tři přání si přát nesmíš, jinak tě kámen začne pálit v rukou, Ty ho upustíš a už jej nenajdeš.“ Petr chvíli vstřebával, co mu dědeček řekl. Poté přikývl se slovy „Zítra se vydám na cestu.“

Druhého dne Petr dlouze a vydatně posnídal. Vzal si batoh, do něhož si zabalil jídlo a pití, provaz, teplý kabát a šátek. Dal sbohem starostlivým rodičům a vydal se směrem na východ.

Zrovna Petrovi po několikamílové cestě docházela voda, když tu spatřil potok. Voda byla nádherně blankytně modrá, jenž věděl, že nesmí z potoka pít, jelikož voda je otrávená jedem. Měl již vyprahlou v krku, proto zahřál kámen, vyslovil, že si přeje vodu a tu se před ním zjevila obrovská studna. Petr kulil překvapením oči, ale neváhal a do termosky si napustil povrch. Poté kámen pečlivě uložil zpět do rance a šel dále, do nebezpečné krajiny, zatím nic netušící, co ho čeká ...

Petr si sedl na kámen a ucítil obrovský hlad. Věděl, že je již za půl cesty a tak by si zasloužil něco zakousnout. Z batohu si vytáhl buchty, položil je na pařez, jenž byl před ním a už už se chtěl zakousnout, když v tom uslyšel v keři nějaký šepot a šustění. Hned si pomyslil, že to jistě budou ti lupiči, o kterých mu dědeček povídral. Věděl, že kámen by mu mohl pomoci, ale nechtěl si plýtvat přání a tak použil rozum a začal

blekotat chraplavým hlasem: „Buchty skrznaskrz prolezlé červy, roky plesnivé, to je pochoutka. A copak to tu máme, chleba krví od žab potřísňený bude ještě lepší. A voda se slizem z očí netopýra bude skvělá. Mňam.“ Lupiči ihned rychle utekli, jelikož měli strach, že je Petr jakýsi čaroděj. Petr se smál jejich hlouposti a s chutí se zakousl do cukrem posypané buchty.

Po pár dalších hodinách se začalo stmívat a tak Petr zašel do lesa a nachystal si na zem kabát, pod hlavu si dal jako polštář batoh a chtěl spát. Les vydával podivné zvuky, v dali šuměl potok a vítr šustil korunami stromů. Ale najednou, když už skoro spal, uslyšel vytí a spatřil několik páru zle se koukajících vlčích očí. Přibližovali se ze všech stran, z tlam jim kapaly sliny a Petr věděl, že nemůže utéct a že tady mu rozum nepomůže. Rychle vytáhl kámen, zahřál ho v dlani a přál si, aby vlci zmizeli a on přežil noc. V tu chvíli vlci ztvrdli v kámen a zůstali nehybně stát. Petr mohl v klidu spát.

Ráno se sbalil a vydal se dál. Byl již unavený a vyčerpaný, ale šel dále a nevzdával se. Pár mílí ušel a tu spatřil velká skaliska. Pokračoval dál a věděl, že už se blíží k cíli. Každou chvíli ze skal spadl kus kamene, proto musel být velmi opatrný.

Když už hledal truhlu všude a pomalu ztrácel naději, spatřil na zemi šípku poskládanou z kamenů. Šel po směru a šípky na sebe navazovaly. A za chvíli to spatřil. Obrovská zlatá záře. Ovšem vycházela ze země. A tak si Petr odložil věci a začal vlastníma rukama hlínu ze země rvát. Trvalo mu to dlouho. Slzely mu ze záře oči, ale hledal a hledal – a přece! Narazil na truhlu. Byla zlatá, drahokamy osázena. Petr jí nedočkavě otevřel a překvapením strnul. Byla až po okraj plná peněz a v jejím rohu byla schovaná malinká květina. Ovšem on myslil na dědečka, proto bez váhání vzal opatrně bylinu a v tu ránu se peníze proměnily v obyčejný prach. Petr zabalil květinu a vydal se domů, zachránit dědečka...

Když nadešel úsvit, spustil se obrovský slejvák a jáma, kterou Petr udělal, se naplnila vodou. Snad nebe plakalo štěstím, že Petr nevzal peníze, ale bylinu a zachránil dědečkovi život. Kdo ví, proč tolik pršelo. Ale dědeček byl živ a zdráv a rodiče byli na šťastného Petra pyšní.

Lidé od těch dob rybníku říkají Srpek. Je to asi náhoda, že se jmenuje právě po kouzelné bylině. A říká se, že kdokoliv je nemocen a vykoupe se v Srpku, do úsvitu se uzdraví...